

ЗЕМЉА ПАМТИ

Вратићу се једном
где ме земља памти по босим стопалима.

Ту је мајчин глас остао
закачен о стару ограду,
а очеве речи још слуте на сутра.

Куће су остариле пре нас,
прозори и даље гледају
на пут којим смо отишли.

Завичај ...
Бол који не зраста
кад све друго у нама заћути.

Прва киша у прашњавом дворишту,
хлеб који нема ко да замеси,
праг преко којег се враћамо
са туђим годинама на раменима.

Сваки пут кад помислим
да сам га оставила,
он ми се јави мирисом земље.

Нисам отишла од њега.

Цели сам живот
покушавала да побегнем
од оног детета
које ме још чека
под старим дрветом.

И чекаће.

Завичај не заборавља.

Он ћути
док се не вратимо
да нас поново назове
нашим правим именом.